

RİSALE-İ NUR KÜLLİYATI / ŞUALAR / 7.ŞUA – ÂYET-İ KÜBRA'DAN

İKİNCİ HAKİKAT: “Rahmaniyet” hakikatidir.

Yani gözümüzle görüyoruz, birisi var ki bize zemin yüzünü rahmetin binlerle hediyeleri ile doldurmuş, bir ziyafetgâh yapmış ve rahmaniyetin yüz binlerle ayrı ayrı lezzetli taamları içinde dizilmiş bir sofraya etmiş ve zemin için rahîmiyet ve hakîmiyetin binlerle kıymetli ihsanlarını câmi' bir mahzen yapmış. Ve zemini devr-i senevîsinde bir ticaret gemisi hükmünde her sene âlem-i gaybdan levazımat-ı insaniye ve hayatiyenin yüz bin çeşitlerinden en güzellerini içine alarak yüklenmiş bir nevi sefine veya şimendifer gibi ve her baharı ise erzak ve elbisemizi taşıyan bir vagon hükmünde olarak bizlere gönderir. Bizi gayet rahîmane beslettirir. Ve bütün o hediyelerden, o nimetlerden istifade etmemiz için bize de yüzlerle ve binlerle iştihalar, ihtiyaçlar, duygular, hissiyatlar, hisler vermiş.

Evet, Âyet-i Hasbiye'ye dair olan Dördüncü Şuâ'da izah ve ispat edildiği gibi bize öyle bir mide vermiş ki hadsiz taamlardan lezzet alır.

Ve öyle bir hayat ihsan etmiş ki duyguları ile –bir sofraya-i nimet gibi– koca cismanî âlemde hadsiz nimetlerinden istifade eder.

Ve öyle bir insaniyet bize lütfetmiş ki akıl ve kalp gibi çok âletleri ile hem maddî hem manevî âlemin nihayetsiz hediyelerinden zevk alır.

Ve öyle bir İslâmiyet bize bildirmiş ki âlem-i gayb ve âlem-i şehadetin nihayetsiz hazinelerinden nur alır.

Ve öyle bir iman hidayet etmiş ki dünya ve âhiret âlemlerinin hasra gelmez envarından ve hediyelerinden tenevvür edip müstefid eder.

Güya rahmet tarafından bu kâinat hadsiz antika ve acib ve kıymetli şeylerle tezyin edilmiş bir saraydır. Ve bütün o saraydaki hadsiz sandıkları ve menzilleri açacak anahtarlar insanın ellerine verilmiş ve bütün onlardan istifade ettirecek olan ihtiyaçlar, hissiyatlar insanın fıtratına verilmiş.

İşte böyle dünyayı ve âhireti ve her şeyi kaplamış bir rahmet, elbette o rahmet, vâhidîyet içinde bir ehadiyetin cilvesidir.

Yani nasıl ki güneşin ziyası, mukabilindeki umum eşyayı ihata etmesi ile vâhidîyete bir misal olduğu gibi parlak ve şeffaf her bir şey dahi kabiliyetine göre güneşin hem ziyasını hem hararetini hem ziyasındaki yedi rengini hem aks-i misalini almakla ehadiyete bir misal olduğundan elbette o ihatalı ziyayı gören adam, arzın güneşi vâhiddir, bir tektir diye hükmeder. Ve her parlak şeyde hattâ

katrelerde güneşin ışıklısı, hararetli aksini müşahede eden o adam, güneşin ehadiyetini, yani bizzat güneş i sıfatlarıyla her şeyin yanındadır ve her şeyin âyine-i kalbindedir diye bilir.

Aynen öyle de Rahman-ı Zülcemal'in geniş rahmeti dahi ziya gibi umum eşyayı ihatası o Rahman'ın vâhidiyetini ve hiçbir cihette şeriki bulunmadığını gösterdiği gibi her şeyde hususan her bir zîhayatta ve bilhassa insanda o cem'iyetli rahmetin perdesi altında o Rahman'ın ekser isimlerinin ışıkları ve bir nevi cilve-i zatiyesi bulunarak her ferde, bütün kâinata baktıracak ve münasebettarlık verecek bir cemiyet-i hayatiye vermesi dahi o Rahman'ın ehadiyetini ve her şeyin yanında hazır ve her şeyin her şeyini yapan o olduğunu ispat eder.

Evet nasıl ki o Rahman, o rahmetin vâhidiyetiyle ve ihatasıyla, kâinatın mecmuunda ve zeminin yüzünde celalinin haşmetini gösteriyor. Öyle de ehadiyetin cilvesiyle her bir zîhayatta, hususan insanda bütün nimetlerin numunelerini o fertte toplayıp o zîhayatın âlât ve cihazatına geçirip, tanzim ederek mecmu-u kâinatı parçalanmadan o tek ferde, bir cihette aynı hanesi gibi verdirmesiyle dahi cemalinin hususi şefkatini ilan eder ve insanda enva-ı ihsanatının temerküzünü bildirir.

Hem nasıl ki bir kavunun mesela her bir çekirdeğinde, o kavun temerküz ediyor. Ve o çekirdeği yapan zat elbette odur ki o kavunu yapar, sonra ilminin hususi mizanıyla ve hikmetinin ona mahsus kanunuyla o çekirdeği ondan sağlar, toplar, tecessüm ettirir. Ve o tek kavunun tek ve vâhid ustasından başka hiçbir şey, o çekirdeği yapamaz ve yapması muhaldir.

Aynen öyle de rahmaniyetin tecellisiyle kâinat bir ağaç, bir bostan ve zemin bir meyve, bir kavun ve zîhayat ve insan bir çekirdek hükmünde olduğundan elbette en küçük bir zîhayatın Hâlık'ı ve Rabb'i, bütün zeminin ve kâinatın Hâlık'ı olmak lâzım gelir.

Elhasıl: Nasıl ki ihatalı olan fettahiyet hakikatiyle bütün mevcudatın muntazam suretlerini basit maddeden yapmak ve açmak, vahdeti bedahetle ispat eder. Öyle de her şeyi ihata eden **rahmaniyet** hakikati dahi vücuda gelen ve dünya hayatına giren bütün zîhayatları ve bilhassa yeni gelenleri kemal-i intizamla beslemesi ve levazımâtını yetiştirmesi ve hiçbirini unutmaması ve aynı rahmet, her yerde, her anda ve her ferde yetişmesiyle bedahetle hem vahdeti hem vahdet içinde ehadiyeti gösterir.

Risale-i Nur, ism-i Hakîm ve ism-i Rahîm'in mazharı olduğundan Risale-i Nur'un birçok yerlerinde, hakikat-i rahmetin nükteleri ve cilveleri izah ve ispat edildiğinden, burada bu katre ile o bahre işaret edip o pek uzun kıssayı kısa kesiyoruz.

KAYNAK: BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ – RİSALE-İ NUR KÜLLİYATI – ŞUALAR – RNK NEŞRİYAT